

РЕШЕНИЕ

№ 508

гр. София, 21.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на десети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ани Захариева

Членове: Доротея Кехайова
Теодора Анг. Карабашева

при участието на секретаря Таня Ст. Г.а
в присъствието на прокурора В. Ал. Д.
като разгледа докладваното от Ани Захариева Въззивно наказателно дело от общ характер № 20221100601449 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С присъда от 29.09.2021 г. по НОХД № 6359/2021 г. на СРС, НО, 13 състав, подсъдимият Е.Л. Г. е признат за виновен за извършено престъпление по чл.129, ал. 2 вр. ал.1 от НК и е осъден на наказание „Пробация“ със следните пробационни мерки: „Задължителна регистрация по настоящ адрес“ за срок от девет месеца два пъти седмично и „Задължителни периодични срещи с пробационен служител“ за срок от девет месеца.

С присъдата подсъдимият е осъден на основание чл.189, ал.3 от НПК да заплати разносните по делото в размер на 795,40 лв., както и по 5 лв. държавна такса за служебно издаване на изпълнителен лист.

Срещу присъдата е постъпила жалба от подсъдимия чрез защитника му с искане за отмяна и постановяване на нова от въззивния съд, с която да Г. да бъде признат за невиновен по повдигнатото му обвинение. Твърди се, че в хода на съдебното следствие са изяснени факти и обстоятелства, които налагат извод за действията на подсъдимия при „неизбежна отбрана“, съгласно чл.12, ал.1 от НК, алтернативно наличие на хипотезата на чл.12, ал.3 от НК, при която да бъде съобразена разпоредбата на чл.12, ал.4 от НК, като подсъдимият не бъде наказан. И в случай, че не приеме съдът „неизбежна отбрана“, то да измени правната квалификация като такава по чл.132, ал.1 т.2 или ал.2 от НК, да приеме, че липсва тъжба от пострадалия и да прекрати наказателното производство. В жалбата е направено и доказателствено искане за допускане на допълнителна СПЕ по отношение на подсъдимия, която да отговори на въпроса дали подсъдимият по време на деянието е действал при условията на страх или смущение.

В разпоредително заседание въззивният съд, по реда на чл. 327 от НПК, е преценил, че за изясняване на обстоятелствата по делото не се налагат разпити на подсъдимия, свидетели и/или изслушване на експертизи, а в откритото съдебно заседание след

изслушване на страните, е преценил, че доказателственото искане за СППЕ по отношение на подсъдимия следва да бъде оставено без уважение.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция защитникът на подсъдимия – адв. Г., счита, че първоинстанционната присъда следва да бъде отменена и подсъдимият да бъде оправдан по изложените във въззивната жалба подробни съображения. Евентуално, пледира за прекратяване на наказателното производство в случай на приложимост на разпоредбата на чл. 84 НК.

Представителят на СГП оспорва жалбата, приемайки същата за неоснователна. Намира, че обвинението спрямо подсъдимия Г. е доказано по безспорен начин, районният съд правилно е интерпретирал събраните доказателства и е направил съответстващите на установената фактическа обстановка правни изводи. Счита, че определянето на наказанията в условията на чл. 55 НК е правилно, поради което моли присъдата да бъде потвърдена като правилна и законосъобразна.

Подсъдимият Г., в лична защита, поддържа казаното от защитника си и заявява, че няма какво да добави. В предоставеното му право на последна дума моли за отмяна на първоинстанционната присъда.

Софийски градски съд, след като обсъди доводите в жалбата, както и тези, изложени в съдебно заседание от страните и след като в съответствие с правилата на чл. 313 и чл. 314 от НПК, провери изцяло правилността на атакувания съдебен акт, намери, че не са налице основания за неговата отмяна или изменение, поради следните съображения:

Присъдата си контролираната съдебна инстанция е постановила при изяснена фактическа обстановка, която безспорно се установява въз основа на доказателствата, събрани и проверени по време на съдебното следствие, проведено по реда на чл. 371, т. 1 от НПК. Първоинстанционният съд е анализирал последователно и задълбочено цялата доказателствена съвкупност и мотивирано е направил своите фактически изводи. След като прецени всички доказателства по делото, настоящият съдебен състав не намери основания за промяна на фактическата обстановка, която е следната:

Подсъдимият Е.Л. Г., с ЕГН *****, е роден в гр. София, живущ в гр. София, кв. „****“, ***** български гражданин, неженен, неосъждан, е висше образование, работещ като алпинист.

Към началото на 2020 г. подсъдимият живеел заедно с В.Д.Д. на третия етаж на къща, находяща се в гр. София, ул. „*****“. На втория етаж на къщата живеел братът на В.Д. - Д.Щ., заедно със семейството си, а на първия - М.Д., майка на Д.Щ. и В.Д.. Отношенията на Д.Щ. с Е.Г. и В.Д. били обтегнати, поради наличие на разногласия за поддръжката на къщата и двора ѝ. Вечерта на 25.01.2020 г. Д.Щ. бил употребил алкохол, като към 22.30 ч. слязъл до парното помещение на къщата, при което забелязал, че подсъдимият е излязъл на площадката на третия етаж и е с каска с включен фенер тип „челник“. Щ. решил да се качи при Е.Г. и да му направи забележка, че е оставил в двора вещи, свързани с работата му като алпинист. Г. казал, че към този момент няма да ги маха, двамата си разменили реплики, като Щ. дръпнал и се опитал да махне фенера на Г., тъй като му светел в лицето и отправил обидни думи към подсъдимия. Това довело до блъскане и бутане между двамата, като подсъдимият, вследствие на дърпането на фенера върху каската му, изпитал чувство на задушаване и одраскал Д.Щ. по лицето. Щ. се върнал в жилището си, огледал се в огледалото и видял, че по лицето му има кръв. Междувременно подсъдимият и В.Д. били излезли на стълбището и обсъждали случилото се. Д.Щ. излязъл и продължил да се кара със сестра си и подсъдимия, като ги заплашил, че ще ги изгони от жилището. Щ. решил да се върне в жилището си и се обърнал, за да слезе към своя етаж, като в този момент подсъдимият го ударил по главата с дървена бухалка, която държал в дома си.

Щ. се прибрал в жилището си, видял, че от главата му тече кръв и се обадил на свой приятел - М. С., който го откарал във ВМА. Щ. бил хоспитализиран, като останал за лечение до 30.01.2020 г.

Вследствие на нанесените удари на пострадалия били причинени следните увреждания: черепно-мозъчна травма с разкъсно-контузна рана в дясната задно теменна тилна област на главата; лентовидно охлузване в лявата теменна-надушна област; счупване на лявата теменна кост от горния ѝ полюс с кос под към слепоочната област и частично към голямото рило на сфеноидалната кост, малки субарахноидни хеморагии двустранно слепоочно; кръвоизлив под твърдата мозъчна обвивка челно-теменно вдясно, малка вътречерепна въздушна колекция челно-теменно вдясно; десностранен хемотимпанум, комбинирано намаление на слуха на дясното ухо с по-силно изразена проводна компонента, като черепно-мозъчната травма с развитие на кръвоизлив под твърдата мозъчна обвивка и мозъчни контузии самостоятелно представлява разстройство на здравето, временно опасно за живота, черепномозъчната травма с наличието на въздух в черепната кухина при пострадалия представлявала нараняване, проникващо в черепната кухина, а увреждането на дясното ухо самостоятелно е причинило на пострадалия трайно отслабване на слуха на дясното ухо.

Изложената фактическа обстановка се подкрепя изцяло от събраните от първата инстанция по делото доказателства и доказателствени средства, както следва: обясненията на подсъдимия, показанията на свидетелите Д. И. Щ., В.Д.Д. и М.Х. Д. /вкл. и прочетените по реда на чл. 281 от НПК показания от ДП/, както и показанията на свидетелите М.С., В.Е. и Д.Б., дадени в рамките на досъдебното производство и прочетени на основание чл. 373, ал. 1 от НПК; заключенията на приетите СМЕ и СППЕ; справка от НС 112, медицинска документация, справката за съдимост на подсъдимия и др.

Спазвайки принципа за преценка достоверността на доказателствата, съставът на Софийски районен съд, постановил атакувания съдебен акт, е коментирал достатъчно задълбочено и прецизно целия доказателствен материал по делото, съпоставяйки го. Настоящият съдебен състав споделя доказателствения анализ, даден в мотивите към първоинстанционната присъда, поради което намира за безпредметно цялостното му обсъждане, преповтаряне и допълване в настоящото решение.

Както правилно е отбелязал районния съд, липсва спор относно обстоятелството, че на посочените в обвинителния акт време и място подсъдимият Г. е нанесъл удари с бухалка по главата на пострадалия Щ., с който му е причинил травма. Това обстоятелство не се отрича от подсъдимия и се потвърждава от показанията на свидетелите Щ. и В. Д., които са присъствали на инцидента, както и косвено от заявеното от свидетелите М.Д., С., Е. и Б.. Не се спори и относно вида и характера на причиненото на пострадалия телесно увреждане, като същите се установяват категорично от приложената по делото медицинска документация и заключението на приетата СМЕ, което въззивният съд прецени като обективно, пълно и компетентно изготвено.

Основният оспорван от защитата момент касае предшестващото поведение на участниците в конфликта, в частност поведението на пострадалия и как то е рефлектирало върху подсъдимия. Въззивният съд намира за неоснователни възраженията, че подсъдимият е действал при неизбежна отбрана, както и че действията на пострадалия са предизвикали състояние на силно раздразнение у него. Подобно на първата инстанция, за тези обстоятелства настоящият състав се довери на показанията на свидетеля Щ., които прецени като логични, непротиворечиви и обективни, доколкото в тях се съдържа признание за неизгодни за свидетеля факти. Заявеното от пострадалия намира подкрепа в показанията на свидетелите С. и М.Д. и съответства на обективните находки за мястото на удара, установени при извършения медицински преглед, поради което въззивният съд, също като първостепенния, прецени, че то вярно отразява фактите от обективната действителност.

От друга страна обясненията на подсъдимия и показанията на свидетелката В. Д. са хаотични, вътрешнопротиворечиви и не кореспондират с останалия събран и проверен по делото доказателствен материал. При анализа им първата инстанция основателно е съобщила двойствената природа на обясненията на подсъдимия и отношенията на свидетелката Д. с всеки от участниците в конфликта, обуславящи нейната заинтересованост от изхода на делото и е изложила подробни съображения да не ги кредитира. Прави

впечатление, че заявеното от В. Давиткова е силно преувеличено и изолирано в частта, касаеща носения от пострадалия пистолет, разбиването на вратата и състоянието на подсъдимия след конфликта. Въпреки че подсъдимият също описва нахлуване от пострадалия и душе, между заявеното от двамата има съществени различия относно последователността, начина на осъществяването им и интензитета на действията на Щ., които внасят сериозни съмнения в достоверността им.

Поради това този състав също се довери на първата група свидетели и прие, че скандалът се е състоял на стълбището между етажите, а ударът от подсъдимия е бил нанесен в гръб, след като пострадалият се е обърнал, за да слезе към своето жилище. Всички тези факти са правилно установени от районния съд са подробно обсъдени в мотивите към присъдата, където е даден и отговор на релевираните от защитата възражения.

Обосновано районният съд е приел, че действията на подсъдимия не са предприети в условията на неизбежна отбрана. Съгласно задължителните за съдилищата указания в Постановление № 12 от 29.11.1973 г. на Пленума на ВС неизбежната отбрана изисква непосредствено и противоправно нападение от човек, което да е започнало и да не е прекратено. Изрично е посочено, че неизбежна отбрана не може да се допусне при предполагаемо, бъдещо или завършено нападение, защото такова в момента обективно не съществува. В случая от събрания по делото доказателствен материал не се установи да е имало нападение от страна на свидетеля Щ. спрямо подсъдимия, което да е застрашавало личността на последния и да е наложило да се отбранява. Напротив, дори Г. споделя, че поведението на Щ. е било насочено към това да свали челника от челото му, избутвайки го назад по главата му. Не се констатира да са предприети нападателни действия от страна на пострадалия – да е душил подсъдимия с две ръце по шията, нито да е насочвал огнестрелно оръжие към него или да го е събарял на земята. Предвид изложеното не може да се приеме, че Г. се е защитавал срещу започнало нападение и е действал в условията на неизбежна отбрана, а обсъждането на някои от хипотезите на превишаване пределите на неизбежна отбрана е безпредметно.

Не би могла да бъде споделена и позицията, че отправената от пострадалия псувня по адрес на майката на подсъдимия е предизвикала у последния физиологичен афект, обуславящ приложението на по-леко наказуемия състав. За привилегиrowания състав на телесната повреда е характерно, че деецът действа в състояние на силно раздразнение, когато съзнанието му е овладяно от чувства до такава степен, че възможността му да вземе правилно решение и да ръководи постъпките си е в значителна степен намалена без той да е лишен от нея. В практиката на българските съдилища непротиворечиво се приема, че състоянието на обикновено раздразнение може да се цени единствено като смекчаващо отговорността обстоятелство. За да се приложи разпоредбата на чл. 132 от НК е необходимо това състояние на силно раздразнение да е предизвикано от провокиращото поведение на пострадалия, като това поведение на жертвата не следва да е предизвикано от подсъдимия. В конкретния случай, видно от заключението на комплексната съдебно-психологична и психиатрична експертиза, липсват обективните признаци на силно раздразнение у подсъдимия. Установява се единствено, че при действията си Г. е бил воден от негативни емоции с невисок интензитет и продължителност, поради което той е могъл да разбира свойството и значението на постъпките си и да ги ръководи, но няма данни за дефицит или интелектуална редукция и проблеми с паметта, към момента на инкриминираното деяние не е имал разстройство на съзнанието и не е бил в състояние на патологичен или физиологичен афект, представляващо силно раздразнение, уплаха или смущение. Поради това правилно районният съд е преценил, че липсват доказателства подсъдимият да е причинил телесната повреда в състояние на силно раздразнение, тъй като към момента на нанасяне на удара самоконтролът на подсъдимия е бил занижен, но не в степен на силно раздразнение, обуславяща по-леката наказуемост на извършеното деяние.

Резонно показанията на свидетелите Е. и Б. са оценени като непредубедени и незаинтересовани и са ползвани от съда за установяване на обстановката в къщата при пристигане на служителите на СДВР след подаден сигнал.

Правилно първоинстанционният съд се е доверил изцяло на заключенията на изготвените експертизи, които въззивният съд също намира за обективно изготвени, даващи компетентен и обоснован отговор на поставените задачи.

Настоящият състав кредитира и представените по делото писмени доказателства, които допринасят за изясняването на обективната истина.

Въз основа на правилно установена фактическа обстановка първостепенният съд е направил и верни правни изводи за квалификацията на престъплението по чл. 129, ал. 2 вр. ал. 1 от НК, като не се установи при извършването му подсъдимият да е действал при неизбежна отбрана, нито в състояние на физиологичен афект.

От обективна страна се установява, че на 25.01.2020 г. около 22.30 ч., в гр. София, на стълбището на къща на адрес ул. *****, подсъдимият Е.Л. Г. нанесъл удари с дървена бухалка в тилната област на главата на Д. ИВ. Щ., вследствие на който, му причинил черепно — мозъчна травма с разкъсно-контузна рана в дясната задно теменна тилна област на главата; лентовидно охлузване в лявата теменна-надушна област; счупване на лявата теменна кост от горния ѝ полюс с кос под към слепоочната област и частично към голямото рило на сфеноидалната кост, малки субарахноидни хеморагии двустранно слепоочно; кръвоизлив под твърдата мозъчна обвивка челно-теменно вдясно, малка вътречерепна въздушна колекция челно-теменно вдясно; десностранен хемотимпанум, комбинирано намаление на слуха на дясното ухо с по-силно изразена проводна компонента, като черепно-мозъчната травма с развитие на кръвоизлив под твърдата мозъчна обвивка и мозъчни контузии самостоятелно е реализира медико-биологичния признак разстройство на здравето, временно опасно за живота, наличието на въздух в черепната кухина - нараняване, проникващо в черепната кухина, а увреждане на дясното ухо самостоятелно е причинило на пострадалия и е реализирало и медико-биологичния признак трайно отслабване на слуха на дясното ухо - средна телесна повреда по смисъла на чл.129, ал.2 НК.

От субективна страна подсъдимият Е.Г. е осъществил престъплението при форма на вина пряк умисъл. Той е съзнавал общественотоопасния характер на деянието си — че нанася силен удар с твърд предмет в тилната област на друго лице, предвиждал е неговите общественотоопасни последици — причиняване на телесно увреждане и е искал тяхното настъпване.

Предвид гореизложеното правилно съставът на Софийски районен съд, разгледал делото като първа инстанция, е признал подсъдимия Е.Л. Г. за виновен в престъпление по чл. 129, ал.2 вр. ал. 1 от НК.

При индивидуализацията на наказанието, първоинстанционният съд е спазил принципите, съдържанието на които са в съблюдаване на мярката за използваната наказателна принуда, предвид изискването наказанието да бъде справедливо, необходимо и достатъчно за постигане целите си, обявени в чл. 36 от НК, както е взел предвид, както конкретната фактическа обстановка, така и данните за личността на подсъдимия и пострадалия и предшестващите отношения между тях.

Правилно като смекчаващи отговорността обстоятелства са взети предвид добрите характеристични данни за подсъдимия, наличието на трайно обтегнати отношения между него и пострадалия, както и състоянието на Г. в нощта на деянието, предизвикано от Щ. с отправените от него закани и обиди. Въззивният състав, подобно на първия, отчете като отегчаващи отговорността обстоятелства използваното средство - бухалка, както и причиняването на няколко телесни увреждания.

Поради това, правилно първоинстанционният съд е определил наказанието на подсъдимия Г. при условията на чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б“ от НК и е заменил наказанието лишаване от свобода с пробация. Не са налице и основания за изменение на наложените пробационни мерки - задължителна регистрация по настоящ адрес за срок от девет месеца с периодичност от два пъти седмично и задължителни периодични срещи с пробационен служител за срок от девет месеца, като въззивният съд намира, че същите са достатъчни за реализиране на наказателната превенция спрямо подсъдимия и в същото време ще бъде

гаранция за недопускане извършване на други подобни престъпни прояви.

Предвид крайния изход на делото и с оглед разпоредбата на чл. 189, ал. 3 НПК, законосъобразно направените по делото разноси, както и държавна такса за служебно издаване на изпълнителен лист са възложени в тежест на подсъдимия.

При извършената на основание чл. 314 от НПК цялостна служебна проверка на правилността на атакуваната присъда, въззивната инстанция не констатира наличието на основания, налагащи нейното изменение или отмяна, поради което и с оглед гореизложените съображения, постанови своето решение.

Така мотивиран и на основание чл. 334, т. 6, вр. чл. 338 от НПК, СЪДЪТ

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда от 29.09.2021 г., постановена по НОХД № 6359/2021 г. по описа на СРС, НО, 13 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____